

Środa, 16 stycznia 2013 r.

9. zauważa, że państwa członkowskie w różnym stopniu są gotowe na przyjęcie gwarancji dla młodzieży i wzywa w szczególności Komisję do wspierania tych państw członkowskich, które doświadczają trudności finansowych; nalega na Komisję, by w ramach europejskiego semestru ściśle śledziła wdrażanie gwarancji dla młodzieży i składała na ten temat sprawozdania, a w razie potrzeby – wskazywała państwa członkowskie, które nie ustanawiają gwarancji dla młodzieży;
10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji i Radzie.

P7_TA(2013)0017

Rola polityki spójności UE i jej podmiotów we wdrażaniu nowej europejskiej polityki energetycznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie roli polityki spójności UE i jej podmiotów we wdrażaniu nowej europejskiej polityki energetycznej (2012/2099(INI))

(2015/C 440/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając komunikat z dnia 10 listopada 2010 r. zatytułowany „Energia 2020 – Strategia na rzecz konkurencyjnego, zrównoważonego i bezpiecznego sektora energetycznego” (COM(2010)0639),
 - uwzględniając komunikat z dnia 15 grudnia 2011 r. zatytułowany „Plan działania w zakresie energii do roku 2050” (COM(2011)0885),
 - uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie efektywności energetycznej oraz uchylającej dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE (COM(2011)0370),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0437/2012),
- A. mając na uwadze, że wspólne cele europejskiej polityki energetycznej to bezpieczeństwo dostaw, trwałość i konkurencyjność;
- B. mając na uwadze, że europejska polityka energetyczna powinna również zapewniać bezpieczeństwo zasobów energetycznych, dywersyfikację dostaw oraz przystępne ceny dla użytkowników końcowych;
- C. mając na uwadze, że podstawowe cele polityki spójności UE to spójność gospodarcza, społeczna i terytorialna regionów Europy osiągnięta dzięki inwestycjom we wzrost i zatrudnienie;
- D. mając na uwadze, że inwestycje podejmowane w ramach polityki spójności w dziedzinie energii powinny przyczynić się do realizacji celów obu obszarów polityki;
- E. mając na uwadze, że polityki te powinny promować rozwój oraz tworzenie miejsc pracy na szczeblu lokalnym we wszystkich regionach, zapewniając jednocześnie trwałe źródła energii i gwarantując bezpieczeństwo dostaw energii w całej UE;
- F. mając na uwadze, że rynki energii Unii Europejskiej wykraczają w coraz większym stopniu poza granice państw członkowskich i że tendencja ta nasili się jeszcze w przyszłości;
- G. mając na uwadze, że zgodnie z pierwotnym wnioskiem Komisji co najmniej 80 % zasobów EFRR w bardziej rozwiniętych regionach oraz 50 % w słabiej rozwiniętych regionach ma być przeznaczony na „gospodarkę niskoemisyjną”;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

- H. mając na uwadze, że w ramach tego obszaru tematycznego należy przeznaczyć co najmniej 20 % i 6 % środków – co stanowi znaczną kwotę – odpowiednio na efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii;
- I. mając na uwadze, że ceny energii znacznie wzrosły w ostatnich latach i osiągnęły nienotowany dotychczas poziom, co sprawia, że przemysł europejski znajduje się obecnie w bardzo trudnej sytuacji;
- J. mając na uwadze, że minimalna kwota dla projektu kwalifikowalnego w ramach programu ELENA wynosi 50 mln EUR, zaś dla programu Inteligentna Energia dla Europy minimalna kwota wynosi ponad 6 mln EUR, czyli więcej niż koszt wielu projektów realizowanych w społecznościach małych i wiejskich;
- K. mając na uwadze, że w planie działania w zakresie energii do roku 2050 uznano, iż odnawialne źródła energii odegrają główną rolę w przyszłej polityce energetycznej;

Podejście ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje ogólne podejście polegające na powiązaniu polityki spójności z celami strategii „Europa 2020” i inicjatywami przewodnimi, aby poczynić postępy na drodze do inteligentnego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wspierać przejście w kierunku gospodarki niskoemisyjnej i energooszczędnej we wszystkich sektorach; zwraca ponadto uwagę na znaczenie funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności dla osiągnięcia celów krótko- i długoterminowych w duchu solidarności między państwami członkowskimi, o którym mowa w traktacie lizbońskim, oraz dla walki z ubóstwem energetycznym w najmniej rozwiniętych regionach UE i gospodarstwach domowych znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji;
2. z uwagi na negatywny wpływ obecnego kryzysu, przejawiający się w rosnących różnicach na poziomie lokalnym i regionalnym w Europie, podkreśla potrzebę silnego wsparcia UE na rzecz spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
3. uważa, że europejskie projekty energetyczne mogłyby przyczynić się do rozwoju regionalnego oraz zacieśnienia współpracy transgranicznej dzięki udzielaniu regionom pomocy w zwiększaniu ich potencjału w zakresie zarządzania zasobami energetycznymi; uważa, że inwestycje w niskoemisyjne, odnawialne źródła energii i efektywność energetyczną mogą wesprzeć rozwój regionalny i zatrudnienie;
4. zwraca uwagę na potrzebę rozróżnienia, z jednej strony między celami polityki spójności, które przyczyniają się do realizacji celów strategii „UE 2020”, a z drugiej bardziej dalekosiężnymi celami polityki energetycznej UE, które również mają wpływ na kraje kwalifikujące się do otrzymania wsparcia z Funduszu Spójności; podkreśla, że Fundusz Spójności może być wykorzystany jako dodatkowe źródło finansowania projektów energetycznych, tylko jeżeli projekty te spełniają założenia polityki spójności;
5. uważa, że regiony europejskie powinny wspierać inteligentny, zrównoważony i sprzyjający włączeniu społecznemu wzrost, który uwzględni cechy charakterystyczne i warunki lokalne, umożliwiając regionom Europy wystarczającą elastyczność w wyborze źródeł energii odnawialnej najlepiej dostosowanych do lokalnych i regionalnych warunków i zasobów, w celu urzeczywistnienia celów strategii „UE 2020” oraz uważa, że UE powinna zacząć mierzyć cele europejskiej polityki energetycznej w skali ogólnounijnej;
6. zaleca, by wziąć pod uwagę fakt, że europejskie rynki energii są zorganizowane w ugrupowania regionalne, i uważa, że należy w dalszym ciągu poświęcać dużo uwagi specyficie rynków krajowych i regionalnych, aby zapewnić właściwe stosowanie przepisów ustawodawczych;
7. uważa, że Unia Europejska powinna podjąć jak najszybciej działania w celu zapewnienia bezpieczeństwa energii w przyszłości oraz ochrony własnych interesów w tej dziedzinie; dlatego też powinna ona wywierać dodatkowe naciski na przedstawicieli lokalnych i regionalnych, aby przestrzegali oni wytycznych UE; uważa, że jednocześnie należy im udzielić znacznego wsparcia finansowego na opracowanie projektów;
8. podkreśla, że prognozowany wzrost cen energii może sprawić, że mieszkańcy słabiej rozwiniętych regionów UE znajdą się w szczególnie niekorzystnej sytuacji; zwraca się zatem o uwzględnienie tej kwestii podczas planowania polityki spójności, a także wzywa państwa członkowskie do podjęcia dodatkowych działań z myślą o ograniczeniu negatywnego wpływu, zwłaszcza na chronionych konsumentów;

Budowanie zdolności

9. podkreśla, że obecne cele dotyczące klimatu i energii, jak również wszelkie przyszłe cele energetyczne po 2020 r. powinny opierać się na sprawiedliwym podziale obciążeń pomiędzy regionami europejskimi i umożliwiać im przyszły i niezbędny rozwój;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

10. podkreśla, że biurokracja i brak jasności proceduralnej utrudniły dostęp do funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności oraz zniechęciły podmioty, które najbardziej potrzebują tych funduszy, do ubiegania się o nie; opowiada się zatem za uproszczeniem zasad i procedur, zniesieniem obciążeń administracyjnych i zwiększoną elastycznością w alokowaniu tych środków, zarówno na szczeblu UE, jak i na poziomie krajowym; uważa, że uproszczenie przyczyni się do sprawnego przydziału funduszy, wyższego poziomu ich wykorzystania, zmniejszenia liczby błędów i skrócenia okresów płatności oraz umożliwi najuboższym państwom członkowskim i regionom pełne skorzystanie z instrumentów finansowych mających na celu zmniejszenie dysproporcji między państwami i regionami; jest zdania, że trzeba osiągnąć równowagę między uproszczeniem a stabilnością zasad i procedur;

11. podkreśla znaczenie zwiększania zdolności administracyjnych – jednak bez zwiększania obciążeń administracyjnych – w państwach członkowskich, na szczeblu regionalnym i lokalnym, a także pośród zainteresowanych podmiotów w celu pełnego i skutecznego wykorzystania środków przyznanych na projekty energetyczne (w tym w obszarach wydajności energetycznej i energii odnawialnej) w ramach polityki spójności, aby przewyciężyć przeszkody na drodze ku skutecznej synergii pomiędzy funduszami strukturalnymi a innymi funduszami oraz w celu wspierania skutecznego opracowywania polityki i jej wdrażania; wzywa państwa członkowskie do podejmowania dalszych wysiłków w celu przyciągnięcia i utrzymania wykwalifikowanej kadry zarządzającej funduszami UE;

12. w odniesieniu do projektów energetycznych na wielką skalę zwraca uwagę na ewentualne braki w zakresie możliwości różnych władz regionalnych i lokalnych, mogące w poważny sposób zaszkodzić wdrożeniu projektów; uważa zatem nie tylko, że JESSICA, ELENA i IEE-MLEI powinny zostać wzmocnione, ale również że do 2018 r. wszelkie przydziały środków na tematyczną koncentrację gospodarki niskoemisyjnej w ramach polityki spójności powinny zostać poddane przeglądowi pod względem ich stopnia absorpcji oraz że należy je w razie konieczności dostosować najpóźniej w ramach ewentualnego ogólnego przeglądu WRF;

13. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie europejskiego partnerstwa innowacyjnego – inteligentne miasta i wspólnoty – oraz wzywa zainteresowanych partnerów zaangażowanych w proces planowania na rzecz zrównoważonego rozwoju miast do większych wysiłków na rzecz promowania i pełniejszego czerpania z korzyści, jakie mogą oferować inicjatywy JESSICA i ELENA pod względem inwestycji w zrównoważoną energię na poziomie lokalnym, z myślą o pomaganiu miastom i regionom w realizacji rentownych projektów inwestycyjnych w dziedzinie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii oraz zrównoważonego transportu miejskiego;

14. podkreśla znaczenie przeprowadzania regularnych przeglądów przydziału środków z Funduszu Spójności na projekty energetyczne, aby zwiększyć poziom wykorzystania środków i ukierunkować finansowanie na programy, które wykazały się wysokim poziomem wykorzystania środków, wartością dodaną i skutecznością;

15. wprawdzie popiera nowe instrumenty finansowe (pożyczki, gwarancje kredytowe i kapitał własny), podkreśla jednak, że powinny one mieć charakter dodatkowy w stosunku do bezpośrednich dotacji i współfinansowania projektów energetycznych, a nie je zastępować;

16. zwraca uwagę państw członkowskich i Komisji na fakt, że miasta, zwłaszcza małe i średnie miejscowości oraz wspólnoty wiejskie powinny kwalifikować się do bezpośredniej pomocy finansowej na rzecz efektywności energetycznej i projektów modernizacji, a także ochrony międzyregionalnej i transgranicznej, ponieważ możliwe jest, że brak im odpowiednich zdolności administracyjnych do pełnego wykorzystania innych instrumentów finansowych; w związku z powyższym wskazuje Komisji na konieczność opracowania strategii na rzecz efektywności energetycznej z myślą o małych społecznościach;

17. jest zdania, że należy wspierać inicjatywy promujące lokalne i regionalne zdolności w zakresie oszczędności energii, między innymi dzięki inwestycjom z tytułu EFRR i EFS;

18. wzywa Komisję do stworzenia ogólnounijnego programu współpracy w oparciu o doświadczenia z programu partnerskiego, tak aby pogłębić współpracę między regionami o wysokim poziomie wykorzystania środków z funduszy UE a regionami o niskim poziomie ich wykorzystania oraz ułatwić rozpowszechnianie sprawdzonych wzorców postępowania;

Umowy o partnerstwie

19. zauważa, że dla prawidłowego wdrożenia projektów należy zasięgać opinii władz lokalnych i regionalnych na temat umów o partnerstwie, tak aby naprawdę miały one możliwość wpływu na cele projektów, przeznaczenie wydatków i ich wdrożenie; domaga się w związku z tym wzmocnienia tej zasady partnerstwa;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

20. popiera zatem wielopoziomowe zarządzanie i zdecentralizowane podejście do polityki energetycznej i efektywności energetycznej, łącznie z, między innymi, Porozumieniem Burmistrzów i dalszym rozwojem inicjatywy „Inteligentne Miasta” a także propagowanie najlepszych rozwiązań na szczeblu regionalnym i lokalnym za pośrednictwem kampanii informacyjnych;

21. zwraca uwagę, że ustalenia dotyczące finansowania polityki spójności powinny gwarantować pełne uwzględnienie różnic gospodarczych, społecznych i terytorialnych między regionami; w tym względzie podkreśla rolę regionów położonych przy zewnętrznych granicach Unii Europejskiej;

22. uważa, że choć rozporządzenie w sprawie wspólnych przepisów zapewnia ogólne przeznaczenie i inne cele tematyczne, środki te należy stosować w sposób elastyczny w ramach umów o partnerstwie, aby pozwolić państwom członkowskim i ich regionom na podążanie najskuteczniejszymi dla nich drogami ku realizacji celów strategii „UE 2020” i celów polityki spójności;

23. zwraca uwagę na potrzebę stosowania szerokich kryteriów oceny projektów energetycznych zgłaszanych do finansowania w ramach polityki spójności; odnotowuje zwłaszcza, że różne warunki geograficzne oznaczają, że nie można stosować do wszystkich regionów jednolitej polityki energetycznej;

Wdrożenie i wskazówki dotyczące polityki

24. zauważa, że pomimo iż państwa członkowskie zmieniają swoje koszyki energetyczne zgodnie z celami UE w zakresie klimatu, wiele regionów wciąż zależy od paliw kopalnych; uważa zatem, że należy zachęcić wszystkie te regiony do korzystania ze źródeł energii kompatybilnych z celami inteligentnego, trwałego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu;

25. podkreśla potrzebę rozważnego doboru lokalnych źródeł generacji energii w taki sposób, by zapewnić ich możliwie najlepsze komponowanie się z krajobrazem regionu;

26. uważa, że niezbędne są spójne przepisy obowiązujące na szczeblu unijnym, jak również mechanizm zapewniający organom dostęp do informacji z całego terytorium Unii w celu pełnego zrozumienia przemian dokonujących się na rynku energii;

27. uważa, że polityka spójności odgrywa kluczową rolę w wykorzystaniu potencjału innowacji, badań naukowych i rozwoju, tak by przyszłe wyzwania w dziedzinie energii mogły zostać potraktowane jako szansa na ożywienie potęgi gospodarczej Unii;

28. popiera wykorzystanie funduszy polityki spójności i polityki energetycznej na projekty transgraniczne z partnerskimi krajami trzecimi oraz na połączenie sieci krajowych; podkreśla, że regiony graniczne powinny zostać w jak największym stopniu włączone do systemu UE, aby zapewnić trwały rozwój po obu stronach granic; podkreśla, że takie finansowanie powinno podlegać unijnym zasadom dotyczącym rynku energii, w tym trzeciemu pakietowi energetycznemu;

29. z zadowoleniem przyjmuje nowy wniosek w sprawie instrumentu „Łącząc Europę” jako instrumentu dodatkowego i uzupełniającego w kontekście polityki spójności, którego celem jest zaspokojenie istotnej potrzeby inwestycji w modernizację i rozbudowę europejskiej infrastruktury energetycznej, przyczyniając się w ten sposób do osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”; wzywa Komisję do maksymalnego zwiększenia stopnia koordynacji między funduszami strukturalnymi a Funduszem Spójności z jednej strony, a instrumentem „Łącząc Europę” z drugiej;

30. zachęca do opracowania strategii transgranicznych w zakresie efektywnej produkcji, dystrybucji i zużycia energii w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” i w ramach instrumentu „Łącząc Europę”; podkreśla znaczenie dostosowania przepisów europejskich dotyczących zarządców infrastruktury energetycznej do kontekstu transgranicznego;

31. uważa, że fundusze polityki spójności powinny być udostępniane na usystematyzowane informowanie władz lokalnych i regionalnych, MŚP i osób indywidualnych z zakresu krajowych systemów odnawialnych źródeł energii; zauważa, że jest to szczególnie konieczne w tych państwach członkowskich, w których przyjęto system świadectwa pochodzenia, mogący sprzyjać jedynie projektom energetycznym na szeroką skalę;

32. postuluje pełne wykorzystanie synergii środków publicznych i prywatnych w finansowaniu projektów energetycznych;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

33. popiera zmianę unijnej dyrektywy o VAT 2006/112/WE, aby umożliwić obniżenie stawki VAT stosowanej do projektów regionalnych, lokalnych i transgranicznych, których celem jest zwiększenie efektywności energetycznej, oraz do zakupu towarów o najwyższej klasie efektywności energetycznej zgodnie z dyrektywą 2010/30/UE;

34. uważa, że wykluczenie projektów, które mogłyby wejść w zakres dyrektywy 2003/87/WE, ze wsparcia z EFRR i Funduszu Spójności będzie miało prawdopodobnie nieproporcjonalny wpływ na słabiej rozwinięte regiony i opóźni ich przejście do grupy regionów o niskiej emisji; zwraca się do Komisji o dalsze wyjaśnienie i zdefiniowanie, które sektory energii nie kwalifikowałyby się do finansowania w ramach polityki spójności, i o wycofanie tego wyłączenia z projektów realizowanych w regionach objętych celem konwergencji;

35. zwraca uwagę, że systemy lokalnego ogrzewania i elektrociepłownie są szeroko rozpowszechnione zwłaszcza w Europie Środkowej i Wschodniej; uważa, że ich modernizacja i modernizacja ich sieci dystrybucji oraz w razie konieczności utworzenie nowych wysokosprawnych instalacji miałyby pozytywny wpływ na środowisko, a zatem należy je wspierać i promować w ramach polityki spójności;

Efektywność energetyczna, odnawialne źródła energii i infrastruktura

36. zgadza się, że efektywność energetyczna ma podstawowe znaczenie dla celów UE w zakresie energii i powinna być promowana przede wszystkim w ramach struktury koncentracji tematycznej i programów operacyjnych; uważa, że środki UE powinny wspierać efektywność energetyczną na etapie produkcji energii, dystrybucji i zużycia;

37. za szczególnie ważne uważa dokonywanie inwestycji na rzecz efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii, zwłaszcza w sektorze mieszkaniowym;

38. uważa, że dzięki przemyślanemu wykorzystaniu funduszy wspólnotowych w następnym okresie planowania 2014-2020 możliwe będzie osiągnięcie celu 20 % odnoszącego się do efektywności energetycznej, a pośrednio także celów zapewnienia równowagi i konkurencyjności w Unii Europejskiej; podkreśla, że zmniejszenie zużycia energii poprzez poprawę efektywności energetycznej jest najtrwalszym sposobem ograniczenia uzależnienia od paliw kopalnych, oraz że w ten sposób można osiągnąć redukcję blisko 25 % przywozu energii;

39. podkreśla wagę polityki spójności oraz przeznaczonych na nią środków finansowych dla pełnego rozwoju infrastruktury i sieci przesyłu oraz infrastruktury magazynowania energii (ze szczególnym naciskiem na inteligentne sieci i dystrybucję) między państwami członkowskimi i wszystkimi regionami UE, łącznie z tymi najbardziej oddalonymi, dla finalizacji i funkcjonowania wewnętrznego rynku energetycznego, dla zagwarantowania przystępnych cenowo, bezpiecznych i zrównoważonych dostaw energii oraz dla osiągnięcia celu konwergencji wśród regionów UE, biorąc pod uwagę szczególne potrzeby obywateli UE w każdym państwie członkowskim; podkreśla, że żaden z regionów państw członkowskich nie powinien zostać odizolowany od europejskiej sieci gazowej i elektrycznej po roku 2015, ani cierpieć z powodu nieodpowiedniego połączenia z siecią energetyczną;

40. podkreśla konieczność rozwijania zintegrowanych i wzajemnie połączonych systemów energetycznych oraz inteligentnych sieci dystrybucji i przesyłu elektryczności i gazu na szczeblu lokalnym i regionalnym, wraz z instalacjami do magazynowania; uważa, że koncentracja tematyczna w zakresie energii powinna wspierać tworzenie i modernizację sieci dla odnawialnych źródeł energii, tj. trwałej produkcji biogazu;

41. zwraca uwagę, że polityka spójności powinna przyczynić się do równoważenia przepływu energii ponad granicami państw członkowskich, aby uniknąć ewentualnego zagrożenia wyłączeniem prądu (np. dzięki transformatorom);

42. odnotowuje potrzebę efektywności energetycznej i rozwoju odnawialnych źródeł energii na obszarach wiejskich; podkreśla rosnący potencjał w zakresie oszczędności energii w wiejskich gospodarstwach domowych, który może wymagać innowacyjnych sposobów finansowania, jako że te społeczności nie mają odpowiednich instytucji finansowych mogących wspierać takie projekty; popiera dążenie do ułatwienia dostępu do nowych technologii na obszarach wiejskich, zwłaszcza w zakresie mikrogeneracji;

Środa, 16 stycznia 2013 r.

43. wzywa Komisję do dopilnowania, by polityka energetyczna była dostosowana do obszarów wiejskich, podchodząc w bardziej kompleksowy i skoordynowany sposób do wyzwań i możliwości, przed jakimi stoją obszary wiejskie, jeśli chodzi o wykorzystywanie i produkcję energii;

44. zwraca uwagę, że wciąż niewykorzystany potencjał efektywności energetycznej leży w sektorach budownictwa i transportu, gdzie inwestycje w ocieplanie budynków oraz energooszczędny transport publiczny są szansą na zwiększenie zatrudnienia w odnośnych sektorach; uważa, że należy ustanowić wieloletnie cele w tym zakresie;

45. zauważa nierówności w zrównoważonym wykorzystaniu zasobów pomiędzy poszczególnymi państwami członkowskimi; kładzie nacisk na możliwość uzyskania ekonomii skali dzięki współpracy transgranicznej w zakresie zrównoważonego korzystania z zasobów i racjonalizacji zużycia energii; uważa, że należy zwiększyć działania wspierające efektywną gospodarkę zasobami oraz recykling surowców; podkreśla ryzyko ucieczki emisji gazów cieplarnianych i jej wpływ na rozwój regionalny oraz spójność społeczną i w związku z tym uważa, że należy znaleźć równowagę między urzeczywistnianiem naszych celów w zakresie klimatu a koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego regionów europejskich, które jest niezbędne dla zrównoważonego i konkurencyjnego wzrostu;

46. podkreśla znaczną przewagę, jaką ma wykorzystanie funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności we wdrażaniu sieci informacyjnych i komunikacyjnych potrzebnych do rozwoju bezpiecznej i trwałej inteligentnej sieci energetycznej w UE;

Konkurencyjność, miejsca pracy oraz zwalczanie ubóstwa energetycznego

47. podkreśla, że inwestycje w infrastrukturę energetyczną, energooszczędne budownictwo i transport mają bezpośrednie przełożenie na tworzenie nowych miejsc pracy;

48. nawołuje do wymiany najlepszych praktyk w skali UE, aby monitorować wpływ przyjmowanych polityk energetycznych na występowanie zjawiska ubóstwa energetycznego;

49. podkreśla potrzebę rozwiązania problemu fragmentacji rynku energii w UE dzięki usunięciu przeszkód i słabych punktów w odpowiednich ramach regulacyjnych oraz w systemie dostępu do publicznych i prywatnych funduszy potrzebnych do opracowania i wdrożenia projektów;

o

o o

50. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz Komitetowi Regionów.

P7_TA(2013)0018

Możliwość wprowadzenia obligacji stabilnościowych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie możliwości wprowadzenia obligacji stabilnościowych (2012/2028(INI))

(2015/C 440/11)

Parlament Europejski,

— uwzględniając ramy wzmocnionego zarządzania gospodarczego Unii, w tym sześciopak, wnioski, co do których Parlament wyraził zgodę, dotyczące dwupaku i uwspólnotowiony pakt fiskalny zgodnie z art. 16 Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej;